

Arrest

nr. 115 255 van 6 december 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 10 mei 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 april 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 september 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 11 september 2013.

Gelet op de beschikking van 10 oktober 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VAN HEE, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing betreft het bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker van 11 april 2013. De rechtsgrond van de bestreden beslissing is artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad stelt ambtshalve het gebrek aan belang bij voorliggend beroep vast.

Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit. Laatstgenoemd artikel verwijst naar artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet.

Uit voormeld artikel 52/3, § 1 blijkt dat, indien aan de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend of indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van zulke vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1° van de vreemdelingenwet, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of de Raad heeft het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen én ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde eveneens niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door de verzoekende partij geenszins betwist. Gelet op voormelde dubbele gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 52/3, § 1 en artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

Het betoog van de verzoekende partij met betrekking tot de hoorplicht als “algemeen beginsel behoorlijk bestuur” en artikel 74/18 van de vreemdelingenwet doet geen afbreuk aan voorafgaande vaststellingen.

Het betoog van de verzoekende partij in het kader van artikel 3 van het EVRM beperkt zich tot de vermelding ervan in de hoofding van het eerste middel. Er kan slechts worden vastgesteld dat de verzoekende partij nalaat met concrete gegevens uiteen te zetten op welke wijze zij artikel 3 van het EVRM geschonden acht door de bestreden beslissing. De Raad van State heeft tevens geoordeeld dat het louter verwijzen naar een aantal grondwettelijke en internationaalrechtelijke bepalingen of die enkel citeren geen ontvankelijk middel uitmaakt.

Ook haar betoog aangaande artikel 13 van het EVRM kan geen afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen. In dit kader wordt erop gewezen dat deze bepaling, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. Zoals hierboven reeds gesteld, maakt de loutere vermelding van artikel 3 van het EVRM geen ontvankelijk middel uit zodat zij de schending van deze bepaling niet aannemelijk maakt. Waar de verzoekende partij stelt dat zij momenteel niet weet waarheen de Belgische autoriteiten haar gaan uitwijzen en ze verwijst naar het

arrest van het EHRM van 2 oktober 2012, dient erop gewezen te worden dat de bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten betreft en dat er in casu geen sprake is van een gedwongen uitvoering. Het betoog van de verzoekende partij mist feitelijke grondslag. Voor het overige beperkt de verzoekende partij zich tot een theoretisch en hypothetisch betoog.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat zij had moeten worden gehoord en zij zich in het kader van haar betoog beroept op artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient erop gewezen te worden dat dit artikel uitdrukkelijk behelst dat eenieder er recht op heeft dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld. De verwerende partij is evenwel geen instelling of orgaan van de Europese Unie. Vervolgens dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij met haar loutere verwijzing naar “de toelichting bij artikel 41”, waarin zou gesteld worden dat het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Gerecht van eerste aanleg erkend is als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen, niet in concreto aantoonde dat hieruit voor de lidstaten van de Europese Unie enige verplichting zou voortvloeien. Ten slotte dient te worden vastgesteld dat voormelde toelichting op zich geen juridische waarde heeft, doch slechts een hulpmiddel vormt voor de interpretatie, bedoeld om de bepalingen van het Handvest te verduidelijken, en zodoende geen juridisch bindende norm is waaraan bestuursbeslissingen dienen te worden getoetst. De verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig op een schending van artikel 41 van het Handvest beroepen.»

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 11 september 2013 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt gehoord te worden, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst gehoord te worden. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening gehouden worden.

In het proces-verbaal van terechtzitting van 5 november 2013 staat het volgende vermeld: “De verzoekende partij acht de artikelen 3 en 13 van het EVRM geschonden. Zij stelt tevens te verwijzen naar het arrest Singh en meent nog steeds belang te hebben bij huidige procedure gezien het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 april 2008.” Uit het proces-verbaal van terechtzitting van 5 november 2013 blijkt dat dit arrest waar de advocaat van de verzoekende partij naar verwijst, het arrest met nummer 10 251 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft.

Vooreerst wijst de Raad erop waar de verzoekende partij verwijst naar het arrest van de RvV van 21 april 2008 met nummer 10 251 om aan te tonen dat ze *in casu* nog belang heeft, ze nalaat dit *in concreto* uit te werken. Ze beperkt zich tot een verwijzing zonder het verder op haar eigen situatie uit te werken. Bovendien dient te worden opgemerkt dat in de beschikking werd ingegaan op de hogere rechtsnormen die de verzoekende partij had aangevoerd in het verzoekschrift. De Raad wijst er voorts op dat in de beschikking van 10 september 2013 zeer uitvoerig werd gemotiveerd waarom er geen schending van de artikelen 3 en 13 van het EVRM met inbegrip van het arrest van het EHRM 2 oktober 2012, 33210/11, Singh kon weerhouden worden. Het is duidelijk dat indien de verzoekende partij een vraag tot horen indient en zo kenbaar maakt dat zij het niet eens is met de beschikking, maar ter terechtzitting enkel stelt dat de artikelen 3 en 13 van het EVRM geschonden zijn en opnieuw naar het arrest van het EHRM 2 oktober 2012, 33210/11, Singh verwijst, terwijl in de beschikking uitvoering gemotiveerd waarom dit niet het geval is en de verzoekende partij de argumenten van de beschikking niet weerlegt, zij op deze manier niet aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen. De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind en het beroep dient te worden verworpen.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes december tweeduizend dertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET